

слица, а реаленъ фактъ — ултра действително преживяване. Именно защото е премного правдивъ, — понѣкога е естетически неприемливъ: жизненитѣ дисонанси не сж художествено „хармонизирани“. Колкото и разнообразни, всички тия пѣсни сж страшно уморителни — кржгътъ на смъртъта, въ който се движатъ, е неизбѣжно тѣсенъ, безъ въздухъ.

Само въ „Маска“, въпрѣки смазващата скръбъ, кржгътъ внезапно се разширява — нахлува нѣкаква безкрайно свежа вълна. Предъ пленника на вѣчната печаль и смъртъта ненадейно се мѣрва маската на живота и го перва съ лозовъ листъ — листа на Бакхуса —: „Хей смъртъ, дай на живота пжтъ! Oh, qu'il est triste“:

Като залутанъ слънчевъ лжчъ игрива,
маскирана вакханка съ воленъ смѣхъ
напреде ми се мѣрна...

И сетне-мигъ — разкършена снага
изчезна въ роя като блѣнъ. Съ тжга
на страстенъ зовъ кѣнтѣше само
смѣха ѝ още...

Не може да има по-внушителенъ символъ на жизнено упоение отъ тази трепетна жизнерадостъ. Страстниятъ ѝ зовъ събужда отново копнежа по животъ у оня, чиято душа е била мъртва:

Мъртвѣя.

Ти каза истината; рано въ студъ
сърдцето ми замръзна; мисль тъмна
коса на смъртъ размахва. . .

. . . азъ нареждахъ: „Младъ —
на младость зноя не усѣтихъ. Съ ласка